

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 29.06.1988, sp. zn. 3 To 16/88, ECLI:CZ:NS:1988:3.TO.16.1988.1

Číslo: 15/1990

Právní věta: Při posuzování námitek stížnosti proti uložení pořádkové pokuty obžalované za nedostavení se k hlavnímu líčení bez omluvy (§ 66 odst. 1 tr.ř.) nestačí hodnotit jen důvody, pro které se k hlavnímu líčení nedostavila. I v případě, kdy obžalovaná měla vážné důvody, které jí bránili účastnit se hlavního líčení, nebude možno stížnosti zpravidla vyhovět, jestliže se obžalovaná včas neomluvila, ačkoli tak učinit mohla.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 29.06.1988

Spisová značka: 3 To 16/88

Číslo rozhodnutí: 15

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Pokuta pořádková

Předpisy: 141/1961 Sb. § 66 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud ČSR zamítl podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. stížnost obžalované D. Z.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením byla podle § 66 odst. 1 tr. ř. uložena pořádková pokuta ve výši 100 Kčs obžalované D. Z. za to, že se 28. 4. 1988 nedostavila k hlavnímu líčení. Kromě toho byla pořádková pokuta uložena usnesením i obžalovaným J. T., R. P., V. CH., L. Č. a J. M.

Proti usnesení podala v zákonné lhůtě obžalovaná D. Z. prostřednictvím svého obhájce stížnost, v níž namítla, že 28. 4. 1988 se k hlavnímu líčení nedostavila s ohledem na své naléhavé pracovní úkoly v zaměstnání. Ke stížnosti obžalovaná připojila vyjádření své zaměstnavatelské organizace, v němž je uvedeno, jaké úkoly obžalovaná v kritickou dobu plnila, a že její přítomnost na pracovišti byla z provozních důvodů nezbytná. V závěru stížnosti obžalovaná D. Z. navrhla, aby napadené usnesení bylo ohledně ní zrušeno.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal podle § 147 odst. 1, 2 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení v části týkající se obžalované D. Z. i řízení, jež této části předcházelo, a shledal, že stížnost není důvodná.

Obžalovaná D. Z. byla k hlavnímu líčení předvolána mimo jiné s upozorněním, že pokud se k hlavnímu líčení nedostaví bez dostatečné omluvy může být předvedena a potrestána pořádkovou pokutou do 500 Kčs. Při zahájení hlavního líčení jí byl předán plán postupu hlavního líčení a zároveň se jí dostalo poučení o tom, že její přítomnost v hlavním líčení ve výslovně uvedené dny, mimo jiné i 28. 4. 1988, je nezbytná. Obžalovaná se však k hlavnímu líčení konanému 28. dubna 1988 nedostavila a svou nepřítomnost nijak neomluvila.

Ustanovení § 66 odst. 1 tr. ř. mimo jiné stanoví, že kdo bez dostatečné omluvy neuposlechne příkazu daného mu podle trestního řádu, může být předsedou senátu potrestán pořádkovou pokutou do 500 Kčs.

Předvolání obžalované k hlavnímu líčení je třeba považovat za příkaz daný jí podle trestního řádu, a to podle § 90 odst. 1 tr. ř. Tím, že se obžalovaná k hlavnímu líčení v určený den nedostavila, neuposlechla uvedeného příkazu. Obžalovaná navíc takto jednala bez dostatečné omluvy, protože svou nepřítomnost při hlavním líčení včas neomluvila, ačkoli tak učinit mohla. O tom, že nebude mít možnost uvolnit se ze zaměstnání, se dozvěděla několik dní předem. Za dostatečnou omluvu nelze v této souvislosti považovat až vysvětlení obžalované, které uvedla ve stížnosti proti usnesení o uložení pořádkové pokuty, třebaže by toto vysvětlení odpovídalo skutečnosti. Z hlediska podmínek vymezených v § 66 odst. 1 tr. ř. pro uložení pořádkové pokuty není rozhodné, zda obžalovaná měla objektivně existující vážné důvody pro to, aby se k hlavnímu líčení nedostavila, ale postačí, že se k hlavnímu líčení nedostavila bez omluvy, ačkoli se omluvit mohla. Omluvu uvedenou až ve stížnosti proti usnesení o uložení pořádkové pokuty nelze pokládat za dostatečnou.

Rozhodnutí krajského soudu o uložení pořádkové pokuty obžalované je tedy v souladu se zákonem. Výměra pořádkové pokuty ve výši 100 Kčs odpovídá závažnosti jednání obžalované i nepříznivým následkům, které s ním byly spojeny v průběhu a v organizaci hlavního líčení.